

han godt vilde være bekendt at indrømme, at vi maatte tage særligt Hensyn til England paa Grund af det Kundeforhold, hvori England stod til Danmark paa betydningsfulde økonomiske Omraader.

Jeg tror, at vi alle erkender, at vi i Danmarks handelsmæssige Forbindelse med England har al mulig Grund til at vise den størst mulige Hensyntagen; men jeg tror ogsaa, at vi dertil maa føje, at dette handelsøkonomiske Forhold til England kan ikke paa noget Tidspunkt komme til at betyde, at England skal øve Indflydelse paa, i hvilket økonomisk Forhold Danmark stiller sig til andre Magter. Jeg kan ikke tænke mig, at der skulde være fjerneste Grund for England til, at det skulde ønske at øve nogen som helst Indflydelse paa Danmark, begrænsende Danmarks fulde Frihed til at slutte de Aftaler med andre Lande, som Danmark maatte ønske. Hvis der var en saadan Tilbøjelighed fra engelsk Side, maatte vi vende os derimod; men jeg er sikker paa, at det er fuldkommen overflødig, thi England kan intet saadant ønske nære. Det ærede Medlem vil heller ikke kunne anføre noget som helst Vidnesbyrd om, at England har prøvet paa at føre en Politik, der i saa Henseende skulde lægge et Pres paa Danmark.

Det ærede Medlem frygtede imidlertid, at noget saadant skulde kunne ske i Fremtiden, idet han tænkte sig, at hvis det kom til et Brud mellem England og Rusland, kunde den Delegation, som drog bort fra London, komme her til København. Jeg forstaar nu ikke rigtig, hvad der er Baggrunden for det ærede Medlems Bekymring i den Henseende, thi denne Delegation med sit hundredtallige Personale vil ikke kunne slaa sig ned her i København; efter selve Traktaten vil den danske Regering være berettiget til at forhindre det. Og hvis der skulde komme en ganske unaturlig Tilstømning hertil og gøres Forsøg paa at skabe en saadan Kæmpe-delegation, antager jeg, at vi fra alle Sider er af den Opfattelse, at Danmark ikke vil være tilbøjelig til paa denne Maade at lade Forholdene antage en helt anden Karakter end den, der er forudsat gennem Traktaten.

Paa dette Punkt kan jeg altsaa ikke se, der vil fremkomme nogen Vanskelighed. Vi er ikke udsat for at komme til at staa overfor engelske Fordringer; og selv om Rusland skulde søge at gøre København til en Art Handelscentrum i Stedet for London, tror det ærede Medlem saa vir-

kelig, at man fra engelsk Side i den Anledning vilde finde det foreneligt med Englands traditionsmæssige Politik overfor mindre Stater at søge at lægge et Tryk paa Danmark? Nej, jeg tror, vi kan se bort fra denne Bekymring. England vil ikke paa noget Tidspunkt med blot Skygge af Ret kunne klage over, at Danmark slutter en Overenskomst af den Karakter, her er Tale om; thi England har jo i Forvejen selv sluttet en Overenskomst af ganske tilsvarende Karakter.

I det hele taget kan Hensynet til andre Stater ikke forhindre Danmark i at tage den Beslutning, her foreslaas, thi en Række Stater har paa Forhaand indtaget en lignende Stilling overfor Rusland. I dette Øjeblik er Rusland efter de Oplysninger, som foreligger for det udenrigspolitiske Nævn, anerkendt de jure af 10 Magter, de 10 Magter, som omgiver Rusland, dets Nabostater. Dernæst er Rusland de facto anerkendt, altsaa under lignende Former, som her er Tale om, af Norge, England, Italien, Czekoslovakiet, Østrig og Kina. Det ærede Medlem talte om, at Italien nu indtog en afventende Holdning. Det er mig ikke klart i hvilken Retning, thi Italien har jo en Overenskomst af den Karakter, her foreligger. Derimod var det vel en Fejltagelse, naar det blev nævnt her i Dag, at Sverige skulde have en de facto Aftale af lignende Karakter med Rusland; thi Sverige har ikke afsluttet nogen saadan Aftale, men har derimod en Ordning af løsere Karakter, bygget paa Handelsaftaler mellem forskellige Organisationer. Men det er altsaa en Kendsgerning, at en lang Række af Europas Stater allerede nu staar i et Forhold til Rusland, der i hvert Fald ikke er svagere end det, der her vil blive indledet fra dansk Side. Derfor forekommer det mig, at vi uden Bekymring for at komme i en ejendommelig ubehagelig Stilling i Nationernes Selskab vil kunne tage den Beslutning, her er foreslaaet. Vi for vort Vedkommende kan ikke se, at de anførte Betæneligheder er saa stærke, at de kan være afgørende.

Det næste Spørgsmaal er da, om der er tilstrækkelige Grunde for at gaa til denne Beslutning, og det er det, som det ærede Medlem, der talte paa det konservative Folkepartis Vegne (Fraenkel), bestrider. Naar det ærede Medlem imidlertid i sin sidste Udtalelse gjorde den Betragtning gældende, at der overhovedet ikke er noget at vinde ved en Traktat, saa staar